

tiltalte, og det fremgaaer ogsaa af de Oplysninger, som findes i det Andragende fra Sundhedscollegiet, der er trykt i Betænkningen. Det forekommer mig at være meget uheldigt at have en Lovgivning, som man i de færreste Tilfælde overholder, og dette er en af de Grunde, som jeg ganske vist burde have fremhævet, da jeg i forrige Møde forklarede, hvorfor jeg troede det rigtigt at komme frem med Lovudkastet, men som jeg nu benytter Leiligheden til at fremsføre. Det er iøvrigt en Selvfølge, at jeg paa dette Punkt af Sagen, hvor der kun er Tale om dens Overgang til 3die Behandling, hverken enseer mig for besøjet eller finder mig foranlediget til at yttre mig nærmere. Jeg slutter med at gjentage, at det er meget imod mit Ønske, at paa denne Maade en alvorlig Forhandling af Sagen ikke har fundet Sted.

Nielsen: Jeg har allerede under denne Sags 1ste Behandling tilladt mig at udtale min Anskuelse om samme. Jeg har allerede dengang udtalt mine Betæneligheder ved det af Regjeringen derom forelagte Lovudkast, og at jeg maatte forbeholde mig at stemme imod Udcastet, forsaavidt disse mine Betæneligheder ikke maatte blive fjernede under Sagens videre Behandling. Mine Betæneligheder ere imidlertid ikke blevne fjernede; de staae fast hos mig nu ligesom dengang. Jeg behøver nu ikke nærmere at udvikle min Mening om Dvalfsalveriet; thi det er det Forunderlige ved denne Sag, at Ingen af alle Parter, Vennerne af Lovudkastet og dets Modstandere, Stillerne af Endringsforslagene og de, der have erklæret sig imod disse, har udtalt sig for det, der kaldes Dvalfsalveri. Alle have ønsket det fjernet og hævet som et Onde, og man har kun været uenig med Hensyn til Midlerne, hvorved dette Onde skulde fjernes. Man har saaledes erklæret, at den hidtil bestaaende Lovgivning var utilstrækkelig i saa Henseende; man har sagt, at den Intet havde udrettet i Løbet af 70 Aar, og at man derfor burde kaste denne Lovgivning bort og give frie Tømmer. Dertil kan jeg imidlertid ikke være med. Jeg vilde deri ikke kunne finde andet end en, om jeg saa maa sige, legislativ Falliterklæring, som jeg troer vilde have skadelige Virkninger og Følger, naar den overførtes paa

andre Forhold, saaledes som det allerede er blevet udtalt. Der er jo mange Punkter i Straffelovgivningen, som gaae ud paa at standse og udrydde det forbrudte Sindelag, men som ikke have formaaet dette, og dog har man ikke opgivet og kan ikke opgive at opstille Straffeloven som en Dømming imod et saadant Sindelag. Det forekommer mig ogsaa, som om man fra den modsatte Side selv factist har erkjendt, at man dog ikke ganske kan opgive denne Lovgivning, uagtet den ikke aldeles kan hæve det Onde, som man derved vil hæve, idet man jo ved at forsøge paa at rette og bedre det foreliggende Lovudkast har stræbt at tilveiebringe visse Gensid. Spørgsmaalet bliver imidlertid, om disse ville vise sig mere virksomme end den hidtilværende Lovgivning; jeg troer det ikke. — Man har dernæst frygtet for at fastsætte Straf for Dvalfsalveri — jeg vil vedblive at kalde det saaledes, da man ikke har noget andet Navn for den uberettigede Lægevirksomhed —, fordi man troede derved at flette Martyrkroner om de Paagjældendes Hoveder og saaledes netop at tilbrage dem mere Opmærksomhed. Jeg troer imidlertid ikke, at denne Frygt er videre begrundet. Ja, dersom man overskred det rette Maal af Straf, dersom den almindelige Mening maatte blive den, at Straffen var altfor usopholdsomhaft haard og streng, saa kunde det vel være, at det vilde komme dertil, at der stilledes Martyrkroner for Dvalfsalverne. Men naar man kun sætter saadanne Straffe for Dvalfsalveri som dem, der ere fastsatte ved den nu bestaaende Lovgivning, saa troer jeg ikke, at der drraf vil kunne udledes nogen Martyrhelligdom. Jeg troer heller ikke, at saadanne Straffe vilde blive uden al Virkning, naar man indskrænker dem til Pengebøder. Jeg forudsætter nemlig, at de Fleste af dem, der beskæftige sig med Dvalfsalveri, dog gjøre det af Egennytte, og paa dem vilde saadanne Straffe neppe blive uden Virkning. Det er allerede ikke uden Exempel i min egen Erfaring, at den, der et Par Gange har maattet lide for en saadan Virksomhed, har sagt: Nei, det betaler sig ikke, og jeg vil derfor ikke fortsætte dermed. Man har fremdeles troet, at Kundskabens Magt vilde være stærk nok til at standse dette Onde, som man jo erkjender Dvalfsalve-